

ANNA
MARIE
KYŠOVÁ

**SU
PER
HOL
KY**

NAKLADATELSTVÍ
ÉPOCHA

4. KAPITOLA

SETKÁNÍ S DUCHY

Kvečeru holky uklidily nepořádek, který při výrobě kostýmů nadělaly, a sbalily své převleky do malého tmavě zeleného batohu. Pak Lia zavolala mámě, že budou víkend trávit u Natyny babičky. Její kamarádka naopak zavolala babičce a řekla jí, že budou až do noci u Dešťových a pak je teprve přiveze Liin táta. Byla to všechno lež jako věž.

„Mám z toho špatný pocit,“ svěřila se Naty, když zavěsila. Babičce moc často nelhala. Možná jenom takové ty malé lži, že snědla celou svačinu, i když půlku dala spolužákovi, co si ji zapomněl doma, nebo že si uklidila pokojíček, přestože spoustu haraburdí nahrnula pod postel a zaskládala plyšáky, aby to nebylo vidět. Ale nikdy neříkala žádné velké lži.

„Chceš toho lumpa chytnout, nebo ne?“ zeptala se jí Lia a poklepala významně na batoh s kostýmy.

Naty jen pokývala hlavou a vyrazily směrem na zastávku.

Dorazily na zastávku, kde stavěl autobus do Kočkova, zrovna když se stmívalo. Trošku začalo mrholit, ale to holkám moc nevadilo. Co bylo horší – kolem zastávky se pořád motalo strašně moc lidí. Holky se tak schovaly pod nedaleký strom jírovec a z nudy hrály slovní fotbal:

„Prší.“

„Šídlo.“

„Lopata.“

„Tarzan.“

„Andulka.“

„Katastrofa.“

„Jo, katastrofa, jako tahle naše výprava,“ povzdechla si Natty.

Už se totiž blížila desátá hodina večer a nejen, že se ochladilo, ale i rozpršelo. Navíc lidé postupně zmizeli ze zastávky. To sice znamenalo, že si holky mohly klidně sednout pod stříšku, ale rázem všechno okolo působilo temněji a strašidelněji.

„Co to?“ lekla se Lia, když najednou zhasla lampa nad zastávkou. Šlo o hodně starou lampu, tak starou, že holky jednou vtipkovaly, že je stará jako lampa u vchodu do Narnie.

Jenže lampa u vchodu do Narnie nebyla natřená zelenou barvou, skrz kterou prokvétá rez, nesvítla na elektřinu a taky na ni nikdo nevyryl nápis „Jaruno, mylujy tě!!!“.

„Chudák Jaruna,“ pronesla Naty, když lampa zase začala svítit a znovu ozářila nápis, který vytvořil někdo, jehož srdce k Jaruně plálo vážně mocně, zatímco k českému jazyku choval city více než chladné.

„Ještě hodinu a půl a pojedje poslední autobus do Kočkova. Ten nám nesmí ujet, jinak spíme na zastávce,“ špitla Lia, a když přestalo pršet, navrhla, aby se ze zastávky trošku hnuly a prošly se okolo.

Naty jen zívla a seskočila z lavičky.

Opravdu se potřebovaly protáhnout, protože tu strávily pár dlouhých hodin a nudily se. Jaj, tak strašně se nudily, že chtěla Lia asi sedmkrát navrhnout, že by už měly jet k Naty domů, jenže její kamarádka vypadala vážně odhodlaně zloděje dopadnout, a nemohly to prostě vzdát hned první noc. Wonder Woman by to určitě taky první noc nevzdala, pomyslela si Lia a obloukem obešla velkou kaluž, která se rozpínala přes celý chodník. Po včerejšku rozhodně nechtěla do žádné šlápnout.

Od zastávky se dostaly pěkný kus zpátky do města, respektive k vilové čtvrti. I ta dělala čest jménu Krabicov, jenom místo velkých panelákových krabic zde obklopeny ploty a zahrádkami stály menší ležaté krabice. V té tmě vy-

padaly trošku strašidelně, protože už dobrých deset minut se holky toulaly místy, kde vypadla elektřina – nesvítla okna v domech ani pouliční lampy. Už se začaly bavit, že se kvůli tomu raději vrátí na autobusovou zastávku, když tu se někde uprostřed té čtvrti malých krabic rozhoukalo policejní auto a pak další z druhé strany.

„Do háje, táta přišel na to, že se v noci touláme městem,“ vyjekla Lia, ale Naty ji hned uklidnila, že to je pěkná hloupost, protože by na ně určitě neposlal dvě houkající policejní auta. Vlastně tři, protože z další strany se náhle rozblíkalo další vozidlo.

„Musíme se schovat, je moc pozdě, aby se tu takhle malé holky jako my toulaly,“ prohlásila nakonec uklidněná Lia a s kamarádkou zalezly mezi dva mohutné tisy. Zároveň vylovily z batohu své pláště s kapucí a zabalily se do nich. Také si pro jistotu daly šátky přes pusy.

„Uf, to je vlastně super maskování!“ vyjekla uznale Naty, ale její kamarádka ji lehce dloubla loktem do ledvin a dala si prst na pusy: Pššššt.

Právě včas, protože první policejní auto zastavilo jenom kousek od nich. Otevřely se všechny dveře a vyskákalo z nich pět policistů.

„Rychle, rychle, už je chci dostat!“ zaburácel ulicí mohutný hlas komisaře Dešťového.

Lia hlasitě polkla, ale kamarádka ji pevně stiskla za ruku a pořádně si přitáhla svůj plášť tak, aby zakrýval celé tělo. Vážně je hledal Liin táta? Musely odsud zmizet.

„Jdou pryč,“ zašeptala po chvíli Lia a měla pravdu. Policisté v čele s komisařem se rozběhli na druhou stranu. Za chvíli se k nim přidali lidé z dalšího auta. Holky se ohlédly a viděly, jak tmu kolem protnul paprsky policejních baterek a světlometů. Kousek dál se dokonce rozštěkal pes. Nejspíš policejní.

„Běžíme!“ vystartovala Naty a prodrala se větvemi tisu. Lia za ní.

„Bum!“

Ta rána patřila malé postavě, která skočila z velkého kamenného plotu před nimi. A pak další „Bum!“ a ještě dvakrát: „Bum!“ a „Bum!“

Zase se rozpršelo. Kapky dopadaly na šest maskovaných postav, které proti sobě stály skoro nehnutě a vyjeveně na sebe zíraly. První dvě byly Natálie Šampónová a Lia Dešťová, jejichž tváře skrývaly kapuce a šátky. Další čtyři nebyly o nic větší než ony. Tři vypadaly spíš o kousek menší. Na sobě měly černé teplákovky a přes obličej bílé masky, ve kterých se nacházely jen otvory pro oči a malá škvíra pro pusu, aby se jim lépe dýchalo.

„Vy?... Co tady?“ dostala ze sebe trošku nesrozumitelně Naty.

Vlastně vůbec nevěděla, co by měla v takové prazvláštní situaci říct. Nato se ale rozhoukalo další policejní auto a zdálo se, že ten pes štěká o něco blíž maskovaným postavám. Ty se na sebe podívaly a skoro v jeden okamžik se rozběhly na opačnou stranu od policistů i holek. Neřekly přitom ani slovo.

„Táta,“ špitla zoufala Lia a obě pak také vzaly do zaječích. Jenže pozdě.

„Hej, tam jsou. Rychle!“ křiknul za nimi hromový mužský hlas.

Výkřik byl pro Liu jako výstřel ze startovací pistole. Odrážela se od chodníku a vyletěla bleskově vpřed. Jenom černý plášť vyrobený dneska ze starého prostěradla za ní vlál. Naty se rozběhla za ní.

„Co to, sakra, je?“ ozval se z dálky našťvaně hlas komisaře Dešťového.

„Nevím, šéfe, asi maskovaný trpaslíci,“ odvětil muž, který na ně předtím zakřičel.

Na to odpověděl komisař ještě našťvaněji: „Chyťte už ty zatracené trpaslíky, ať je mám ještě dneska za mřížemi.“

Holky běžely jako o život. Liu dokonce napadlo, že takhle rychle v životě určitě nesprintovala. Dokázat tohle na závodech, hned by měla dvojnásobek medailí a mohla rov-

nou na mistrovství republiky. Jenže to by musela donutit tátu, aby ji před každým závodem chtěl zavřít do vězení.

Za chvíli se díky tomu všem ztratila v nedalekém parku. Přeskočila hromadu křoví, za kterým se nacházela odporná skládka plná plastových lahví, jednoho starého rezavějšího kočárku a neuvěřitelného množství plastových tašek a také nějakých střepů. Naštěstí měla pevné boty. Udělala párkrát „křup“ a „vrz“ a taky „škrsrkp“, to když pomačkala několik starých PET lahví, a pak se jí podařilo schovat za široký kmen rozložitého jírovce.

„Hej, tam!“ uslyšela hlas jednoho z policistů. Díky paprskům jejich baterek a silných světlometů dobře věděla, kam jdou.

„Sakra, šlápl jsem do nějakýho sajrajtu,“ ozval se naštvaný hlas dalšího policisty, ale pak se všechny paprsky světla zaměřily na místo, kde se mezi stromy proplétala jedna malá postava v plášti s kápí – Naty.

Nebyla pomalá, kdepak. Na karate chodili během tréninku běhat pěkně ostrá kolečka kolem stadionu, jenže proti Lie byla skoro jako hlemýžď. A co teprve proti policistům. Ti ji zkušeně obkličovali. Paprsky světel se stahovaly blíž k ní a zbývalo málo, než se jim podaří ji chytit.

„Runnerka do akce!“ zašeptala si pro povzbuzení Lia a zvedla ze země hrst kamínků. Pak se rozběhla proti světlům policistů.

„Áááááááá!“ zavýskala a po jednom z nich kamínky hodila.

„Sakra, je tady. Jak nám unikl?“ zavrčel jeden z policistů a kruh baterek se rozpadl, aby pronásledoval Liu.

ANNA MARIE KYŠOVÁ

SUPERHOLKY

Ilustrace na obálce Zuzana Čatajová.
Návrh obálky Zuzana Čatajová.
Ilustrace Zuzana Čatajová.
Redakce Pavlína Kajnarová.
Vydalo Nakladatelství Epoque, s. r. o.,
Kaprova 12, 110 00 Praha 1
v roce 2018 jako svou 661. publikaci.
Vydání první, 120 stran.
Sazba a grafická úprava David Michálek.
Vytiskly Těšínské papírny, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat
písemně na adrese: **Kaprova 12/40,**
110 00 Praha 1 – Staré Město,
telefonicky na čísle: **224 810 353,**
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**
nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**

---

facebook.com/nakladatelstvi.epocha